

Een kopie

- Heel mooi, zei Renee.

Lynn en Renee stonden op een kleine parkeerplaats te kijken naar een oud, vervallen kasteel. De parkeerplaats bevond zich aan de provinciale weg, een smalle weg met schriële bomen die de kale velden probeerden te maskeren. Er was al geoogst, maar de zomer wilde nog niet wijken.

- Je zoekt je wezenloos naar iets moois, ging Renee verder, en als je dan zomaar op pad bent, kom je het tegen.

- Waarom kennen wij deze plek niet? Ik heb dat kasteel in geen enkele folder zien staan.

Renee wees naar de ingang, een hoge, zware deur bovenaan een brede trap van vuile natuursteen.

- Zo te zien hebben daar in geen jaren mensen gelopen. Het is niet open voor het publiek, denk ik.

- Wel jammer, zei Lynn.

- Misschien is het beter zo. Als het voor publiek opengesteld wordt, moet het aan allerlei voorwaarden voldoen. Dan zie je overal witte buizen lopen van de centrale verwarming en bordjes die naar de uitgang wijzen. Nu heeft het nog sfeer.

- Ja, maar niemand kan er van genieten.

- En als het nog bewoond is?

- Door een kluizerige edelman, bedoel je?

- Nee, lachte Renee, volgens mij loopt er geen excentrieke adel meer rond in Nederland.

- Deze loopt niet rond. Die zit binnen, zijn dukaten te tellen en krankzinnig te giechelen, terwijl twee hellehonden ongewenst bezoek buiten houden.

Renee keek omhoog naar de blauwe lucht en schudde haar lange haren in model.

- Hoe laat moet je weer binnen zijn? vroeg ze.

- Zo ver zit ik er niet naast. Er hangen gordijnen voor de ramen. Het is bewoond, maar de bewoner komt nauwelijks nog buiten. Zie je dat vuil op het bordes?

- Als ik daar zou wonen, zou ik de zijingang nemen. Ik zou die grote deur niet eens in beweging kunnen krijgen.

Lynn volgde de blik van Renee en zag in de westelijke zijvleugel een kleine, bruine deur, die glom van de was. De deur kwam uit op een kleine vlakte, die met grind was bedekt. Hoge struiken schermde het terrein af. Nieuwsgierig ging ze op haar tenen staan.

- Daar loopt nog een weg.

Renee probeerde het ook te zien.

- Een uitrit. Ik denk dat achter het kasteel een weg ligt. We reden daarnet een zijstraat voorbij.

- Ingesloten door wegen, door kale velden, verwaarloosd, en toch is het nog een mooi stukje cultuur.

- Absoluut, zei Renee. Het is in ieder geval ooit een bezienswaardigheid geweest.

- Hoe weet jij dat?

- We staan op een parkeerterrein. Er is niets in de buurt waarvoor je zou willen parkeren.

- Behalve dan het kasteel, zei Lynn.

- Precies.

- Maar het parkeerterrein ziet er niet verwaarloosd uit. Er zit geen gras tussen de stenen, geen mos. Alsof het veel gebruikt wordt.

Verrast keken ze elkaar aan. Een witte auto reed het grind op, dat luidruchtig knarste. Het knarsen hield geruime tijd aan, omdat de bestuurder de auto niet op de goede plek kon krijgen. De achterkant moest blijkbaar zo dicht mogelijk bij de bruine deur eindigen.

- Er is toch ruimte genoeg, zei Renee.

- Ik hoop dat hij opschiet. Ik krijg kramp in mijn tenen.

Eindelijk stond de auto goed. Het portier ging langzaam open en een mollige vrouw van middelbare leeftijd, gekleed in een donkere blouse en een sportieve broek, stapte uit de auto.

- Ik denk, zei Renee, dat we de hellehonden ook wel kunnen vergeten.

- Ze is misschien knettergek, zei Lynn hoopvol.

De vrouw boog voorover om haar tas te pakken en sloot daarna het portier. Vrijwel onmiddellijk zag

ze de twee vriendinnen staan.

- Hallo! riep ze.

- Nou moe, zei Lynn. Alsof ze ons verwachtte.

- Goedemiddag! riep Renee. Woont u in het kasteel?

De vrouw riep iets terug, maar ze konden het niet goed verstaan.

- Wat zegt u? riep Renee.

Bereidwillig kwam de vrouw naar hen toe. Ze liep met ferme passen voor het kasteel langs, schopte onderweg een takje opzij en stond even later lichtelijk hijgend voor de twee vriendinnen.

- Dat stuk verrast me steeds weer. Ik zei, het seizoen is voorbij. We gaan pas in de lente weer open.

- Open? zei Lynn verbaasd. U bedoelt dat het kasteel bezichtigd mag worden?

- In de lente, zei de vrouw. Helaas. Ik zou het wel willen, hoor, maar de verzekering gaat dan moeilijk doen.

- Is het kasteel wel geschikt voor een bezichtiging? vroeg Renee achterdochtig. Het ziet er nogal vervallen uit.

- Aardig, vindt u niet? Een ideetje van mijn man. Hij wilde ook spinnenwebben aan laten brengen, maar dat vind ik smerig.

- Het kasteel is toch vervallen? drong Lynn aan.

- Het is helemaal gerestaureerd volgens de laatste inzichten. Mijn man is namelijk architect. U hoeft zich geen zorgen te maken. De muren zijn onzichtbaar verstevigd met beton.

Ze keek even achter zich.

- Ja, hij heeft het prima gedaan. We trekken veel bezoekers, sinds de restauratie. Het zag er eerst veel nieuwer uit.

- Nieuwer?! zeiden de vriendinnen in koor.

- Heel erg, zei de vrouw. De beschadigingen zaten onder een dikke pleisterlaag. Mijn man heeft alles wat stuk was tevoorschijn laten halen. Ik ben echt gezegend met zo'n man. Hij weet verval naar waarde te schatten.

- Heeft u toevallig twee honden? vroeg Lynn.

Ze schudde nee.

- Ik heb een kat. Moefiti.

- Wat kost dat nou, zo'n bezichtiging? vroeg Renee.

- In het hoogseizoen twaalf euro vijftig per persoon. Kinderen tot twaalf jaar betalen zeven vijftig. Groepen krijgen korting.

- Is het nu geen laagseizoen? vroeg Lynn.

- In de lente, dan is het laagseizoen. Tien euro per volwassene, kinderen betalen zes euro. Groepen krijgen korting. Peuters gratis, ook in het hoogseizoen. Ik heb nog wel een brochure te koop. Zal ik die halen? De brochure kost drie euro. Wilt u twee stuks?

- Nee, dank u, zei Renee. Die kopen we liever na een bezichtiging, anders kijken we er niet meer fris tegenaan.

- Over fris gesproken, zei Lynn, u zult wel behoorlijk moeten stoken om dat gebouw warm te krijgen.

- Dat kun je wel zeggen. Daarom zijn we in de herfst en de winter dicht, anders verdienen we er niet veel op. De lampen moeten wel blijven branden, zeg ik altijd maar. Van de lucht kun je niet leven.

- Is het kasteel van u? vroeg Renee. Of beheert u het alleen maar?

- Gekocht, zei ze opgewekt. Een jaartje of tien geleden alweer. Het was niet zoveel waard, omdat er niets in de buurt te vinden is. Geen meer, geen bos, nog geen golfbaan. Maar dat geeft niets. Ik wist dat we hier geld mee gingen verdienen.

- Zo, zei Lynn. Dat je zo'n monument gewoon kunt kopen...

- Een monument? zei de vrouw. Het is geen monument, hoor. Anders had mijn man niet zijn gang kunnen gaan. Monumentenzorg is vreselijk, praat me er niet van.

- Maar hoe oud is het kasteel dan? vroeg Lynn.

- Och, hoe oud... Het is een echt kasteel en daar gaat het om. Wel slordig gebouwd, maar dat geeft niets. Nu ziet het er prima uit. Dus u komt in de lente langs?

- Jazeker, zei Renee. U heeft ons nieuwsgierig gemaakt. Ik kan me voorstellen dat u prima zaken doet

met dit kasteel.

De vrouw glimlachte.

- Altijd in de handel gezeten, zei ze zacht, alsof ze een geheim verklapte. Als het aan mijn man had gelegen, woonden we nu nog in een appartement. Architecten verdienen niet zoveel. We krijgen 's zomers wel driehonderd bezoekers per dag. Ik schrijf ook scholen aan. Maar ik moet nog een harnas terugbrengen...

- Mijn vader was architect, zei Renee. Hij heeft verscheidene oude panden gerestaureerd. Helaas is hij overleden.

De vrouw raakte Renee even bij haar arm aan en liep toen weg.

- Ik ga gauw verder, riep ze over haar schouder. Straks komt Lief & Leed op de televisie.

- Tot ziens, riep Lynn. Tot in de lente.

De vrouw haastte zich zonder om te kijken naar de zijingang.

- Nooit van z'n leven, zei Renee.

- Waarschijnlijk, zei Lynn, is het eind negentiende eeuw gebouwd door een of andere snob.

- En nog slecht ook.

- Of misschien heeft een rijke boer het neer laten zetten om de plaatselijke notabelen te tergen.

- Dat zou best kunnen, zei Renee. De doorsnee rijkard zet zo'n pand niet hier neer, maar aan de oevers van een rivier, of in een bos, of op een heuvel. Degene die dit ding heeft laten bouwen, was hier blijkbaar thuis. Het zou me niets verbazen als het inderdaad een rijke boer met pretenties was.

- Je bent er wel ingetrapt, dochter van een architect.

- Weet je, daar sta ik net over na te denken. Het ontwerp doet authentiek aan. Ik vermoed dat ze een oud kasteel hebben nagebouwd. Ergens komt het me bekend voor.

Lynn staarde aandachtig naar het gebouw, maar het zei haar niets.

- Zullen we vertrekken? Je wilde toch naar Duitsland rijden?

- Doen we, zei Renee. Daar vind je overigens wel schitterende kastelen.

- Ja, in gebruik als restaurant of congrescentrum.

Renee zuchtte en haalde haar sleutels tevoorschijn uit haar tas. Ze opende de portieren op afstand.

Lynn keek nog even naar het kasteel.

- Nee, het zegt mij niets. Misschien komen we het voorbeeld nog tegen.

Ze stapten in en deden de gordels om.

- Ik zag laatst, zei Lynn, terwijl Renee haar auto de weg op stuurde, een documentaire over een Engels museum. Ze maken er replica's van kostbare Egyptische beelden. Inmiddels zijn die replica's zo oud, dat ze zelf veel waard zijn. Een paar beelden bestaan zelfs niet meer.

- De originele, bedoel je?

- Ja. De kopie is nu bijna net zo veel waard als het origineel.

- Ik snap waar je heen wilt, zei Renee. Als het kasteel dat ze na hebben gebouwd niet meer bestaat, is de kopie in ieder geval nog een leuke herinnering.

- Precies. En het stijgt in waarde.

- Zou het? Laat het die vrouw maar niet horen. Ze is in staat om het origineel op te blazen.

Enthousiast zei Lynn:

- Zo kunnen we het origineel vinden! We zoeken naar een kasteel dat in de laatste tien jaar opeens is ingestort of afgebrand. Misschien stond het vlak over de grens, in Duitsland.

- Is dat nou lastig, zo'n rijke fantasie? vroeg Renee vriendelijk.

- Nee, niet echt. Ik heb het er met de huisarts over gehad, maar hij zei dat er niets aan te doen was.

Leef je gewoon uit, zei hij. En dat doe ik.

Renee gaf Lynn een bemoedigend klopje op haar schouder.

- Gelukkig komt niemand op het idee om jou te klonen.

- Is al gebeurd, zei Lynn.

- Ja?

- Ja. Maar het origineel bleef liever thuis.